

РЕШЕНИЕ

№ 31405

гр. София, 25.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7122** по описа за **2024** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203–207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с
чл.1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Д. Д. Р., с ЕГН [ЕГН], срещу Столична дирекция на вътрешните
работи (СДВР) за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5000 лв.
вследствие на неоснователно прекратяване на регистрация на ППС.

В исковата молба се твърди, че със Заповед № 2802 от 06.08.2022г., издадена от В. Д. на
длъжност младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на
ищеца е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т. 2а, б. „б“ от
Закона за движението по пътищата (ЗДвП) „Прекратяване на регистрацията на МПС с табели с
регистрационен номер СВ 55 88 ВВ за срок от 6 месеца“. Ищецът обжалвал ПАМ. По жалбата
било образувано адм.д. № 7871/2022г. по описа на Административен съд - София град (АССГ). С
решението по него АССГ отхвърлил жалбата. Ищецът подал искане за отмяна на влязло в сила
съдебно решение. По това искане било образувано адм.д. № 6539/2023г. по описа на Върховния
административен съд (ВАС). С решението по него ВАС отменил решението на АССГ и върнал
делото за ново разглеждане. По новото разглеждане било образувано адм.д. № 2657/2024г. на
АССГ. С окончателно решение по него АССГ отменил ПАМ. През този период ищецът търпял и
продължавал да търпи неимуществени вреди, и изразяващи се в непрекъснат и постоянен страх,
отчуждение, пренебрежение към себе си от страна на близки и познати, неудобство от
засегнатото си достойнство. Имал тревожност и безсъние. В квартала, в който живеел, се
разнесла мълва, че е наркоман. Изпаднал в депресия. Всичко това се отразило на здравословното

му състояние - психическо и физическо. Получил сърцебиене, изпотяване и световъртеж, не можел да си поеме въздух. Работата му била свързана с управление на МПС, (за да стигне до там), бил принуден да я напусне. Отишъл да работи в строителството като общ работник при много по-лоши условия. Описаното увреждало правата и законните му интереси, засягало честта и достойнството ми. Претендира сумата от 5000 (пет хиляди) лева, както и разноски по делото, включително адвокатски хонорар по чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗАДв).

Ответникът СДВР не е подал отговор на исковата молба. В съдебно заседание от 09.12.2024г., чрез юрисконсулт В., оспорва същата. В писмени бележки излага становище, че искът е неоснователен, недоказан и силно завишен. Към момента на издаването на административният акт били налице всички изискуеми от закона предпоставки за законосъобразност. От органа не зависел периодът на обработване на кръвната проба. В условията на евентуалност оспорва размера на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за основателност на иска. По отношение на размера му – да се прецени по справедливост.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

От приложените към исковата молба писмени доказателства се установява следното:

Видно от Заповед за № 2802 от 06.08.2022г. (лист 6 от делото) на ищеца е бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 650480 от 06.08.2022г. за това, че е управлявал МПС марка БМВ с табели с регистрационен [рег.номер на МПС], при което водачът „е употребил наркотични вещества или техни аналози“. Предвид това и на основание чл.22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. чл.171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП с цитираната заповед на ищеца е наложена ПАМ „Прекратяване на регистрацията на МПС с табели с регистрационен номер СВ 55 88 ВВ за срок от 6 месеца“.

Видно от справка (л.7) ищецът е собственик на посочения по-горе автомобил.

От решение (л.7-9), постановено по адм.д. № 7871/2022г. по описа на АССГ се установява, че ищецът е обжалвал описаната Заповед за налагане на ПАМ, но съдът е отхвърлил жалбата с решение, което е окончателно на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

От решение (л.10-11), постановено по адм.д. № 6539/2023г. по описа на ВАС се установява, че ищецът е подал искане за отмяна на решението, постановено по адм.д. № 7871/2022г. на АССГ. Едно от основанията за искането е било по чл.239, т.1 от АПК - наличие на ново писмено доказателство, което е от съществено значение за делото и което при решаването му не е било известно на страната. Въпросният документ е бил съдебна химикотоксикологична експертиза № И-9209 от 04.11.2022г. по ДП № 227 ЗМК 1311/2022г. по описа на Трето РУ на СДВР, изготвена от специалисти в специализираната Химикотоксикологична лаборатория към ВМА. От въпросната експертиза не се установявало наличие в кръвта на ищеца на наркотични и/или упойващи вещества. ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Въз основа на решението на ВАС в АССГ е било образувано адм.д. № 2657/2024г. на АССГ. С окончателно на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП решение по него (л.12-13) съдът е отменил заповедта за налагане на ПАМ.

По делото е разпитан свидетелят Я. И. Р. Заявява, че е баща на ищеца. Знаел за случая. На 06.08.2022г. синът му излязъл да купи цигари до бензиностанцията. Минало доста време. Свидателят пратил жена си да види какво става. Полицаяте го арестували и свалили номера на автомобила, тъй като – според тях – той бил употребил наркотик. Синът му му звъннал със

същата информация. Тогава свидетелят също отишъл на място. Заварил полицаите, които не му дали да говори със сина си. Качили сина му в техния автомобил и го закарали в районното. Свидателят отишъл в ОЗ РУ на МВР. Там първо му казали, че синът му не е там. Чак след три часа свидетелят разбрал, че синът му всъщност е там. Синът му престоял една нощ там. Свидателят заявява, че синът му с този автомобил ходил на работа в Б. и не можел да ходи с друг превоз, макар че работата му не била свързана пряко с автомобила. Прекратили му трудовия договор - изгонили го от работа, след това бил съкратен. Прочули се нещата, че синът му бил наркоман, употребявал и разпространявал (наркотици). Затова и на сина му не му се излизало навън. Психиката му не издържала. Приятелката му го зарязала. Той се затворил в себе си, не комуникирал с никого, не излизал навън. Все още се борили да докажат, че синът му не употребява наркотици. Номерата на автомобила били свалени. Синът му загубил хубавата си работа и се затворил в себе си. Когато се прибрал, ползвал хексалгин, имал хрема. Не бил ходил на психолог, не е пил хапчета за успокоение, но се затворил вкъщи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим – претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, настъпили в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за налагане на ПАМ, издадена по чл.172, т.2а, б. „б“ от ЗДвП, от мл. автоконтрольор от 01 група на 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В съответствие с разпоредбата на чл.205, ал.1 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – СДВР.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

За възникването на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, трябва да са налице следните три елемента на правопораждащия фактически състав: 1. Незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. Имуществени или неимуществени вреди и 3. Пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

По аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В настоящия случай е налице незаконосъобразна заповед, отменена окончателно с второто цитирано решение на АССГ. Неоснователно е възражението на ответната страна, изразено в представените писмени бележки, че към датата на издаването си административният акт съответствал на всички законови изисквания. Подобен аргумент би обезсмислил съдебният контрол върху актовете на администрацията и би направил невъзможно обезщетяването за вреди в случай на отмяна на административен акт.

Относно втория елемент от фактическия състав - неимуществени вреди, съдът кредитира свидетелските показания на разпитания свидетел. Свидателят е баща на ищеца, живеят заедно,

съответно има най-преки и пълни впечатления за преживените от сина му негативни емоции, респективно за понесените от него вреди. Затова съдът приема за установено, че ищецът е понесъл тежко последиците от наложената му ПАМ - това, че е останал без добрата си работа; че е станало известно сред близки и познати, че употребява и разпространява наркотици; поради това се затворил в себе се, не излизал, изпаднал в депресия и не комуникирал с никого. Възраженията на ответника, изразени в писмените бележки, че не можело със свидетелски показания да се установяват „сърцебиене, изпотяване и световъртеж“ е ирелевантно, доколкото свидетелят не е дал показания точно за такива състояние на ищеца. Относно аналогичното възражение на ответника за изпадането в депресия на ищеца, съдът намира същото за неоснователно, тъй като свидетелят не е установил състоянието в строго медицинския му смисъл, а в общоприетия, житейски, разговорен смисъл, за каквото установяване няма процесуално ограничение. Дори и без свидетелските показания негативният ефект на такава мярка върху психиката на адресата е обичаен неин резултат, в случая гласните доказателства само установяват интензитета и потвърждават това.

Относно третия елемент от фактическия състав - причинната връзка, съдът намира, че е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между наложената на ищеца ПАМ, най-вече предвид изложения в нея мотив за налагането ѝ - „употребил наркотични вещества или техни аналози“ и претърпените вреди, тъй като именно поради ПАМ ищецът не бил в състояние да ходи на работа до Б. и бил уволнен, именно поради посочения мотив му излязло лошо име и пак именно поради него той станал затворен, необщителен и депресиран. Съдът приема, че такова състояние е възможно и често наблюдавано при лица, които са били уличени в деяние, което не са извършили и/или към което не са били съпричастни, поради което кредитира така описаните емоционални прояви на ищеца.

По изложените съображения, съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно правилото на чл.52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. Същото е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че по повод отменената заповед за налагане на ПАМ, включително посочения в нея цитиран по-горе мотив, ищецът е изпитал продължително, постоянно и дълбоко състояние на отчужденост, потиснатост, изолираност и срам (от приписаната му употреба на наркотици).

В същото време, размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия. (В този смисъл решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Съдът съобразява и решения по идентични казуси, както следва: Решение № 10491 от 01.11.2023 г. по адм. д. № 7055/2023 г., ІІІ отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в

размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 09.01.2022 г. до 04.04.2022 г.); Решение № 11071 от 13.08.2020 г. по адм. д. № 10026/2019 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв. за незаконосъобразно отнемане на СУМПС в периода от 06.06.2017 г. до 23.04.2018 г.); Решение № 14581 от 04.12.2014 г. по адм. д. № 3595/2014 г., III отд. на ВАС (присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за незаконосъобразно отнето СУМПС). Съдът отчита и времето на постановяване на посочените решения с оглед настъпилите социално-икономически промени, съответно отчита последните при определяне на справедливия размер на обезщетение.

След изложеното по-горе относно критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД, както и при съобразяване с цитираната съдебна практика и конкретния случай, съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от ищеца неимуществени вреди, намиращи се в пряка и непосредствена причинно следствена връзка с отменена като незаконосъобразна заповед за налагане на ПАМ, сумата от 2000 лв., като за разликата до предявения размер от 5000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски съразмерно на уважената част от иска. Ищецът е заплатил 10 лв. държавна такса. Адвокатският хонорар е поискан при условията на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата - оказване на безплатна адвокатска помощ на материално затруднени лица (отбелязано в приложения на л.14 по делото договор за правна защита и съдействие – безплатно на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата). В този случай съгласно ал.2 на същата норма възнаграждението се определя съгласно Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа. Съгласно Решение на Съда на Европейския съюз по дело C-438/22, съдът не е длъжен да се съобрази безусловно с наредбата. Действайки съобразно казаното и отчитайки положения от процесуалния представител труд (искова молба, фактическата и правна сложност на спора, обем на доказателствения материал и делото като цяло, брой съдебни заседания), и съответно на приетото за справедливо обезщетение по настоящото дело, съдът определя възнаграждението в размер на 500 лева, което следва да се присъди на адвокат Л. К. Б. по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата .

На основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

При съдебна компенсация на дължимите на страните разноски – 510 лв. със 100 лв., на ищеца следва да се присъди сумата от 410 лв.

Воден от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 6-ти състав,

РЕШИ :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Д. Р., с ЕГН [ЕГН], на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2000 лв. (две хиляди лева), претърпени в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за № 2802 от 06.08.2022г., издадена от В. Д. на длъжност младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР и разноски по делото в размер на 10 лв., както и да заплати на адвокат Л. К. Б. от САК сумата от 400 лв.(четиристотин лева) адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 2000 лв. до предявения размер от 5000 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: